

TOZ OLUYORUZ, YOK OLUYORUZ

Çok sevdiğim bir animasyon var. Gökyüzünden bir kamera yeryüzündeki insana yakından bakarken bir anda uzaklaşmaya başlıyor. İnsan gittikçe küçülüyor. Ardından arabalar, evler ve koca koca binalar karınca gibi küçük ve aciz bir hal alıyor. Kamera uzaya çıkınca artık yeşil, kahverengi ve mavi tonlarında Dünya'mızı görüyoruz. Ardından kamera uzaklaşmaya devam ediyor. Dünya'mız escort ümraniye küçülürken Güneş'i görmeye başlıyoruz. Güneş sistemimiz kameranın uzaklaşması ile küçücük bir tenis topu büyüklüğüne çekiliyor çünkü artık galaksiyi görüyoruz. Bu böyle uzayıp giderken anlıyorum ki yeterince uzaktan bakınca tıpkı bir toz olarak bile kalamayan Dünya gibi her şey değersizleşiyor. Ancak insan bunu bilse bile her şeye sahip olmak istemekten kendini alıkoymuyor.

İnsan her şeye hatta evrene bile sahip olmak isterken birçok şeyini kaybediyor. Örneğin; şerifali escort günümüz dünyası ile yüzyıllar öncesini karşılaştıracak olsak bugün kesinlikle daha özgürüz, daha çok şeye sahibiz. Ötesi ise daha fazla insanla iletişim halindeyiz, daha kalabalığız, daha güçlüyüz. Peki, daha mutlu muyuz? Değiliz çünkü kaleden evlerimizin içinde yalnızız. Lüks arabalarımızın içinde de yalnızız. Günden güne bizi biz yapan değerlerimizi kaybediyoruz. Farkında bile değiliz. Yalnızız, çünkü paylaşmayı unutuyoruz. Unuttukça yeterince uzaktan bakılınca toz bile olamayan Dünya gibi yok oluyoruz. Her şeyimizi kaybettiğimizi ne zaman anlayacağız acaba?

Anlatırlar ki; Pers İmparatoru Kambis Mısır seferine çıktığında zaferinden çok emindir. Çünkü bütün kahinleri: "Zühre yıldızı imparatorun burcuna girdi. Mısır'ın fethi yakındır." diyordu. Gerçekten de öyle olur. Kırk gün kırk gece süren savaşı Kambis kazanır. Ancak kazanmakla yetinmez. Menfiz tapınağının önüne bir otağ kurdurur ve mağlup Mısır Kralı Kısamelut'u huzuruna çağırır. Amacı bellidir; mağlup Mısır kralını daha da aşağılamak.

Mısır'ın mağlup generalleri geçer Kısamelut'un önünden, başları öndedir. Bu tablo hangi kralı perişan etmez ki? Ama Mısır Kralı umursamaz. Ardından Kısamelut'un önünden biricik kızı geçer. Beş paralık bir cariye kılığındadır. Çirkin bir aşçı yamağı saçlarından sürüklemektedir. Mısır halkı manzaraya dayanamaz ancak Kral sakinliğini korur. Daha sonra kralın oğlu Prens kolları bağlı ve iki yanında dev Pers askerleri ile sürüklenerek dar ağacına götürülür ve götürülürken o da geçer Kısamelut'un önünden. İdamı izlerken de soğukkanlılığını korur Kral.

En sonunda hizmetçisi geçer kralın önünden. Bunu gören kral kendini yerden yere atar. Dövündükçe dövünür. İki gözü iki çeşme ağlamaya başlar. Manzarayı gören Pers imparatoru memnun olmakla birlikte şaşkınlık içerisinde. Ordusunu, kızını, oğlunu, ülkesini yani her şeyini kaybederken soğukkanlı kalabilen Kısamelut nasıl olur da en değersiz çalışanını yani hizmetçisini kaybettiğinde bu kadar perişan olur?

Neden?

" Çünkü insan en değersiz şeyini de kaybettiğinde her şeyi kaybettiğini anlar!"

Geleneklerimizi, göreneklerimizi, bizleri bir arada tutan bağlarımızı ilişkilerimizde hep altta kalmayan ve fayda sağlamaya çalışan taraf olmaya çalışarak; gelişen teknoloji ve bilime ayak uydurmaya çalışırken unutarak yok ediyor ve yok oluyoruz. Yine soruyorum: Her şeyimizi kaybettiğimizi ne zaman anlayacağız acaba?